

den finder Sted, bliver en saadan, at ingen Tilsidejættelse af kirkelige Interesser er at befrygte.

Formanden: Der tales virkelig vel højt paa forskellige Steder i Salen. Det hindrer baade Taleren og Tilhørerne.

Ministeren for Kirke- og Udviklingsvæsenet (G. O. S.): Medens jeg ifølge denne Grundbetragtning ikke vilde kunne være gaaet med til en Uansættelseslov, har jeg derimod over for en Afsløsningslov, der stiller sig paa Standpunktet: frivillig Overtagelse — hvor altsaa den ene Part, de forskellige kirkelige Interesser, fuldstændig kunne blive varetagne — ikke kunnet stille mig paa noget afvigende Standpunkt, men har stillet mig imødekommende saaledes, at jeg har sagt i det andet Ting — og jeg gjentager det her — at jeg ikke skal have noget imod, men vil kunne slutte mig til en Ordning paa dette Grundlag. Det vil jeg derfor ogsaa vedblive at gøre og her gentage en anbefaling til det ærede Ting om at vedtage, hvad der saaledes foreligger fra det andet Ting; thi det mener jeg er en Ordning, der i sin Helhed, baade med Hensyn til sine Vilkaar og sine Resultater, er en saadan, hvorved de Interesser, som jeg nærmest har Anledning til at varetage, kunne være betryggede. I øvrigt har jeg med Hensyn til dette Lovforslags Enkeltthed kun to af Paragrafferne særligt at omtale, nemlig §§ 7 og 8; den hele øvrige tekniske Detail er ikke noget, som særlig vedrører mig; det er §§ 7 og 8, som jeg derfor vil komme med nogle Bemærkninger om. Jeg vil da fremdeles sige, at jeg ogsaa tror, at saaledes, som Ordningen nu er truffen — og den er jo ikke uden væsentlige eller ikke ganske uvæsentlige Forandringer i det, der var fastsat i det oprindelige Forslag, som det var fremsat i det andet Ting — altsaa saaledes, som disse Paragraffer nu ere formode, tror jeg ikke, der kan gøres nogen begrundet Indvending mod dem fra de kirkelige Interessers Side. Jeg kan forstaa med Hensyn til § 8, som omhandler Kirkestiendens Afsløsning, at man vil sige, at den har været noget for — eller at den har været meget omhyggelig for at varetage Kirkens Interesser, det vil sige Kirkebygningernes Interesser, saa at der maaste i denne Varetagelse kunne blive en større eller mindre faktisk Hindring for, at Afsløsningen paa dette Omraade tager stor Fart. Thi det er slet ved, at man har sikret Kirkerne, der efter Afsløsningen blive selvejende Kirker, den allerhøjest vigtige Form for Ordningen af Ejendomsforholdet, nemlig at

Kirkebygningen faar en fast Kapital, hvorover den altsaa raader, henlagt som en Del af Købesummen. Det er nødvendigt for at Kirkebygningens Interesse, altsaa Kirkens Interesse i dette Tilfælde, kan være varetaget; men den bliver ogsaa fuldt varetaget, naar dette sker. Dette kan i adskillige Tilfælde ganske vist blive en Hindring for Afsløsningen, men det har man stræbt at imødekomme ved straks at bestemme, at denne Afgrænsning imellem, hvad Tiendejereren skal have, og den Kapital, Kirken skal have til fremtidig Vedligeholdelse, lægges i Haanden paa en Kommission, der er sammensat saa betryggende for de forskellige paagældende Interesser, at jeg ikke tror, man kan komme videre, eller at man med Villighed kan kræve mere i denne Henseende. § 8 anser jeg, saaledes som den nu er formet, i Virkeligheden for uanfægtelig fra de Interessers Side, som denne Sag specielt vedrører.

Hvad dernæst § 7 angaar om Præstetiendens Afsløsning, var jeg desværre ikke til Stede den Gang, der faldt nogle Ytringer om et Punkt af denne Paragraf; men eftersom de ere omtalte for mig, tror jeg dog at kunne udtale mig beroligende med Hensyn til de Betragtninger, som ere fremsatte. I sin Helhed mener jeg, at ogsaa denne Plan, saaledes som den nu er formuleret, frembyder bedre Garantier end Forslaget, saaledes som det oprindelig var stillet derved, at det er Stiftsøvrigheden — og ikke Lovgivningsmagten — som under Kirkeministeriet repræsenterer Embedets Interesse. Jeg tror, at der i den Henseende ikke kan være nogen Tvivl om, at Embedets Interesse ved en Afsløsningssums fastsættelse vil blive fuldt ud varetaget, og jeg tror ikke, at man kan finde bedre Hænder at lægge Varetagelsen i. Den øjeblikkelige Beneficiarius kan jo ikke repræsentere Embedet i dets Helhed for sine Efterfølgere, det maa være en ham overordnet, det maa være Stiftsøvrigheden og over Stiftsøvrigheden igen Kirkeministeriet, og jeg tror, at man i den Henseende giver al den Betryggelse, som vor Organisation i det hele taget kan give med Hensyn til Afsløsningssummens fastsættelse. Naar der saa er Spørgsmaal om Størrelsen af det Beløb, som Beneficiarius skal have, kan der jo heller ikke være Tvivl om Rigtigheden af den almindelige Sætning, som udtales i Bestemmelsen derom i det 3dje Punktum, nemlig: „Af Afsløsningssummen udbetales der vedkommende Beneficiarius en aarlig Rente, hvis Størrelse fastsættes af Kirkeministeren i Forhold til den aarlige Rente, som Stiftsøvrigheden gennemsnitlig oppe-